

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/101/WPZiB z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie środków ograniczających wobec Zimbabwe (Dz.U. L 42, s. 6) oraz rozporządzenia Komisji (UE) nr 174/2011 z dnia 23 lutego 2011 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 314/2004 dotyczące niektórych środków ograniczających w odniesieniu do Zimbabwe (Dz.U. L 49, s. 23), w zakresie w jakim mają one zastosowanie do strony skarżącej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, że zarówno rozporządzenie Komisji (UE) nr 174/2011, jak i decyzja Rady 2011/101/WPZiB nie posiadają właściwej podstawy prawnej, ponieważ zainteresowane instytucje przekroczyły zakres przysługujących im kompetencji.
- 2) Zarzut drugi, że strona pozwana nie jest uprawniona do nałożenia tych środków ograniczających na stronę skarżącą; ewentualnie, objęcie strony skarżącej tymi środkami jest oparte na oczywistym błędzie w ocenie, jako że strona pozwana doszła do błędnego wniosku, że zastosowanie środków ograniczających w stosunku do strony skarżącej było uzasadnione.
- 3) Zarzut trzeci, że sporne środki naruszają przysługujące stronie skarżącej prawo do obrony i prawo do skutecznej ochrony sądowej.
- 4) Zarzut czwarty, że strona pozwana naruszyła obowiązek uzasadnienia, ponieważ uzasadnienie, jakie zostało przedłożone nie spełnia obowiązku, jaki spoczywa w tym względzie na instytucjach UE.
- 5) Zarzut piąty, że sporne środki ograniczają w sposób nieuzasadniony i nieproporcjonalny prawa podstawowe strony skarżącej, w szczególności jego prawa własności, swobodę jego działalności gospodarczej oraz prawo do poszanowania jego reputacji i życia rodzinnego.

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2011 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-235/11)

(2011/C 186/56)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. Muñoz Pérez)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 1023 wersja ostateczna z dnia 18 lutego 2011 r. w zakresie, w jakim obniżona zastała wysokość pomocy z Funduszu Spójności na następujące etapy realizacji projektów:

„Suministro y montaje de materiales de vía en la Línea de Alta Velocidad Madrid-Zaragoza-Barcelona-Frontera francesa. Tramo Madrid-Lleida” (CCI nr 1999.ES.16.CPT.001)

„Línea de Alta Velocidad ferroviaria Madrid-Barcelona. Tramo Lleida-Martorell (Plataforma, 1ª fase)” (CCI nr 2000.ES.16.C.PT.001)

„Línea de Alta Velocidad Madrid-Zaragoza-Barcelona-Frontera francesa. Accesos a Zaragoza” (CCI n° 2000.ES.16.C.PT.003)

„Línea de Alta Velocidad Madrid-Zaragoza-Barcelona-Frontera francesa. Tramo Lleida-Martorell. Subtramo X-A (Olérdola — Avinyonet del Penedés)” (CCI nr 2001.ES.16.C.PT.007) y

„Nuevo acceso ferroviario de Alta Velocidad a Levante. Subtramo La Gineta-Albacete (Plataforma)” (CCI nr 2004.ES.16.C.PT.014);

- tytułem żądania ewentualnego, częściowe stwierdzenie nieważności tej decyzji w zakresie dotyczącym korekt zastosowanych w odniesieniu do zmian, o których mowa w niniejszej skardze, skutkujące zmniejszeniem kwot korekt do 27 047 647 EUR;

- w każdym razie obciążenie pozwanej instytucji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. H ust. 2 załącznika II rozporządzenia Rady 1164/94 z dnia 16 maja 1994 r. ustanawiającego Fundusz Spójności (Dz.U. L 130, s. 1), ze względu na to, że Komisja wydała tą decyzję nie dotrzymując terminu trzech miesięcy od zorganizowanego przez nią przesłuchania.
- 2) Zarzut drugi, oparty, w zakresie dotyczącym umów o świadczenie usług, na naruszeniu, ze względu na niewłaściwe zastosowanie tego przepisu przez Komisję, art. 20, ust. 2 lit. e) dyrektywy Rady 93/38/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynującej procedury udzielania zamówień publicznych przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji (Dz.U. L 82, s. 40), a także, w zakresie dotyczącym umów w przedmiocie robót budowlanych i usług będących przedmiotem korekt, na naruszeniu, ze względu na niewłaściwe zastosowanie tego przepisu przez Komisję, art. 20 ust. 2 lit. f) tej samej dyrektywy ze względu na to, że udzielenie zamówienia na usługi dodatkowe różni się koncepcyjnie od przewidzianej w hiszpańskim prawie zamówień publicznych zmiany zamówienia w trakcie jego realizacji w taki sposób, iż ta zmiana nie wchodzi w zakres zastosowana ww. dyrektywy.

- 3) Zarzut trzeci, uzupełniający w stosunku do poprzedniego i dotyczący wyłącznie umów w przedmiocie robót budowlanych i usług będących przedmiotem korekt, oparty na naruszeniu art. 20 ust. 2 lit. f) dyrektywy 93/38 ze względu na to, że spełnione zostały wszystkie przesłanki udzielenia przez władze hiszpańskie, w ramach procedury negocjacyjnej z pominięciem ogłoszeń, zamówienia na prace dodatkowe realizowane na pięciu etapach projektu, których dotyczą korekty.

Odwołanie wniesione w dniu 4 maja 2011 r. przez Luigię Marcuccio od wyroku wydanego w dniu 15 lutego 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-81/09 Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa T-238/11 P)

(2011/C 186/57)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku, w którym sąd orzekający w pierwszej instancji: a) oddalił skargę wniesioną przez wnoszącego odwołanie, b) orzekł, iż wnoszący odwołanie pokrywa trzy czwarte kosztów postępowania w pierwszej instancji; oraz

tytułem żądań podstawowych:

- (B.1.1) uwzględnienie wszystkich żądań przedstawionych przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji z wyjątkiem żądań dotyczących zwrotu kosztów;
- (B.2.2) obciążenie strony pozwanej w pierwszej instancji obowiązkiem zwrotu na rzecz wnoszącego odwołanie trzech czwartych kosztów, które według sądu orzekającego w pierwszej instancji miał pokryć wnoszący odwołanie;

tytułem żądania pomocniczego:

- (B.2) odesłanie sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej aby ten w odmiennym składzie ponownie wypowiedział się w przedmiocie każdego z żądań, o których mowa w poprzednich punktach (B.1.1) i (B.2.2).

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej (SSP) z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie F-81/09. Wyrokiem tym oddalono skargę, której przedmiotem było z jednej strony stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej o częściowym oddaleniu wniosku wnoszącego odwołanie o przyznanie mu odsetek za zwłokę od kwoty przyznanej mu przez tę instytucję renty inwalidzkiej a z drugiej strony zasądzenie na rzecz wnoszącego odwołanie zapłaty przez Komisję kwoty odpowiadającej różnicy między kwotą odsetek za zwłokę ustaloną w oparciu o kryteria, które zdaniem wnoszącego odwołanie powinny być znaleźć zastosowanie a kwotą, która została faktycznie wypłacona.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący całkowitego braku uzasadnienia decyzji, o której mowa w pkt 32 zaskarżonego wyroku oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia ciążącego na każdej instytucji Unii Europejskiej (pkt 41 i 47 zaskarżonego wyroku).
- 2) Zarzut drugi dotyczący błędnej i nieracjonalnej interpretacji i błędnego i nieracjonalnego zastosowania postanowień komunikatu z dnia 8 maja 2003 r., o którym mowa w pkt 53 zaskarżonego wyroku.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący błędnej i nieracjonalnej interpretacji i błędnego i nieracjonalnego zastosowania pojęcia stosowania normy prawnej przez analogię i związanych z tym norm prawa i orzeczeń sądowych (pkt 57 i 58 zaskarżonego wyroku).
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady prawnej *patere legem quam ipse feristi*, którym obarczona jest w sposób nieusuwalny sporna decyzja oraz całkowitego braku uzasadnienia w przypadku oddalenia argumentu odnoszącego się do naruszenia zasady *patere legem quam ipse fecisti* (w szczególności pkt 59 zaskarżonego wyroku).
- 5) Zarzut piąty dotyczący niezgodności z prawem oddalenia (pkt 69 i 70 zaskarżonego wyroku) „wniosku o nałożenie kary majątkowej”, choćby z powodu braku wypowiedzenia się w przedmiocie wniosku wnoszącego odwołanie dotyczącego odsetek.
- 6) Zarzut szósty dotyczący niezgodności z prawem oddalenia (pkt 73 i 76 zaskarżonego wyroku) wniosku o naprawienie szkody.
- 7) Zarzut siódmy dotyczący niezgodności z prawem obciążenia wnoszącego odwołanie trzema czwartymi kosztów postępowania.